

Pernille Vermunds folkemødetale

Taler

Pernille Vermund
Formand for Nye Borgerlige

Dato

17. juni 2023

Sted

Hovedscenen, Allinge,
Bornholm

For en uge siden mistede jeg min mor.

Kun få dage er gået, men tanker og minderne er passeret i tusindvis. Tanker om tiden vi fik sammen, men også om alt det, hun ikke nåede.

Når et liv slutter, sætter det tiden i perspektiv.

Min mors liv og død har bekræftet mig i, hvor dyrebar tiden er – også politisk.

Vi skal have respekt for danskernes tid. Tiden til familien. Tiden til de nære fællesskaber. Den respekt savner jeg på Christiansborg.

I hverdagen – men også i krisetid.

Tænk bare på, hvad Mette Frederiksens nedlukninger og restriktioner under corona har kostet os.

Børn har siddet alene hjemme og kigget ind i en skærm uden fysisk kontakt til deres venner og klassekammerater. Ældre har lidt afsavn.

Selv døende blev tvunget til at ligge alene i deres sidste tid.

Min mor blev 70 år. Hun døde af Huntingtons Sygdom.

Vi har altid vidst, at vi skulle nyde den tid, der var, fordi sygdommen stille og roligt ville tage livet fra hende.

Mette Frederiksens nedlukninger ramte os derfor hårdt.

Før nedlukningerne kunne vi stadig have min mor med ud at spise. Der var liv i hendes blik. Trods fremskreden sygdom kunne man tydeligt mærke hendes livsglæde.

Under nedlukningerne blev hun og alle andre danskere på plejehjem isoleret. De sad alene og måtte ikke få besøg. Mange sygnede hen. Nogle døde ensomme.

Efter nedlukningerne var min mor svækket.

Jeg kunne ikke længere tage hende med ud at køre bil, kun trille hende rundt i hendes kørestol.

Vi kunne gå stille sammen. Ind imellem forsøgte jeg at få lidt kontakt.

Men min mor forsvandt fra os i den tid. Det gør mig ondt, når jeg tænker på det tab.

Vi har hele tiden vidst, at hun med tiden ville sygne hen.

Men regeringens ekstreme overforsigtighedsprincip har kostet os dyrebar tid sammen og frarøvet min mor oplevelser, som hun aldrig nogensinde får tilbage.

Alt for mange danskere har lidt tilsvarende eller endnu større tab – menneskeligt og økonomisk.

Virksomheder har været tvangslukket.

Selvstændige erhvervsdrivende har mistet alt, hvad de i mange år har brugt dyrebar tid på at bygge op – nogen er aldrig kommet på fode igen.

Corona-tiden ligger nu bag os. Men kan vi være sikre på, at grundlæggende rettigheder, frihed og vigtige fællesskaber ikke igen trædes under fode?

Det tvivler jeg ærligt talt på.

Den nye regering fortsætter lige så magtfuldkomment, som Mette Frederiksens slap.

Vi har brug for politikere, der giver os ret til at bestemme over mere af vores egen tid – og flere af vores egne penge – så vi får overskud til at være mere for de mennesker, der betyder noget for os.

Men hvad gør regeringen? Den afskaffer Store Bededag og stjæler mere af vores tid sammen.

Og i stedet for at give os flere af vores egne penge tilbage, opfinder den nye afgifter – og kalder det nødvendigt for at redde klimaet.

Det går i første omgang ud over vognmænd, landmænd, fiskere og andre gode borgerlige erhverv. På sigt rammer det os alle.

De nye afgifter gør det dyrere at være dansker.

Når politikerne tager vores penge, så har de krammet på os. Værst går det ud over de danskere, der har mindst.

Hvis man tjener mange penge, så kan man vælge at ignorere politikernes trang til at bestemme over ens liv. Så kan man tage sig råd til at gøre, som man vil.

Men almindelige mennesker, og især dem med små penge, mærker politikernes mange adfærdsregulerende afgifter hver eneste dag.

Afgifter på vin sender manden med stationcar syd for grænsen, hvor han køber stort ind.

Det er upraktisk og besværligt, men det er en måde at slippe af politikernes krog på.

Har han endnu flere penge, så betaler han bare afgiften på de knap 10 kroner flasken. Det betyder alligevel ikke så meget, når Bourgognen står til 475 kroner i kataloget.

Men manden uden bil – og uden mange penge – betaler afgiften på 10 kroner på vinen til en 50'er nede i Netto – og sparer andre steder – eller køber mindre vin.

Ham har de krammet på. Han makker ret. Et enkelt eksempel, men der er mange.

På bilerne er der så store afgifter, at familier tvinges ned i blikspande på hjul, fordi politikerne har bestemt, at små biler er gode, og store biler dårlige.

For familier – særligt uden for de større byer – betyder afgifterne, at dyrebar tid, som kunne være brugt med familien i stedet bruges på transport.

I Nye Borgerlige har vi foreslået at afskaffe registreringsafgiften helt – fuldt finansieret.

Også elafgiften skal ned.

Om to uger hæver regeringen elafgiften til samme niveau, som vi kendte det i efteråret. Det bliver igen dyrere at være dansker.

Men sådan behøver det ikke at være.

Statskassen bugner, og for nyligt fandt finansministeren yderligere 16 mia kroner i det såkaldte økonomiske råderum.

At afskaffe elafgiften vil kun koste en tredjedel af det beløb. Det vil til gengæld give en almindelig arbejderfamilie en årlig besparelse på 2.900 kroner.

Det kæmper vi for i Nye Borgerlige.

Men regeringen nægter.

Den insisterer på, at det endnu engang skal blive dyrere at være dansker.

At mere af danskernes dyrebare tid skal bruges på at tjene penge, så vi kan betale verdens højeste skatter og afgifter.

Det gør vi gennem et langt liv. Og derfor har vi mindre at råde over i vores alderdom.

Til gengæld giver det politikerne magt til at bestemme, hvor ofte man kan få

støvsuget, hvor tit man kan komme i bad – og at vaccumpakket mad er godt nok, når man bliver gammel.

Sådan har velfærdsstaten udviklet sig.

Fra at være en tryk hjælpende hånd til de svageste, til at være et magtmiddel for politikere til at kontrollere og dirigere rundt med os – vel og mærke for vores egne penge.

Politikerne opkræver og bestemmer over halvdelen af det, vi tjener, men alt for mange af pengene sjofles væk.

Vi lever i landet med verdens højeste skattetryk.

Men vi kan åbenbart ikke sørge for, at de ældre kan komme i bad.

Vi har ikke råd til at være sammen med vores helt små børn selv.

Og vi frygter stort set alle at ende vores dage på et plejehjem.

Er det rimeligt? Og hvor forsvinder pengene hen, hvis de ikke bruges på kernevelværd?

Hvorfor er antallet af ledere og administratorer i staten steget eksplosivt, når politikere i årevis har lovet at afskaffe bureaukratiet?

Og hvorfor er langt over halvdelen af kvinderne fra de muslimske lande – de såkaldte MENAPT-lande – stadig ikke i beskæftigelse, når danske virksomheder skriger på arbejdskraft?

Danskerne ofrer værdifuld tid på at gå på arbejde, tjene penge og betale verdens højeste skatter og afgifter.

En dyrebar tid, der kunne være brugt med familien eller i andre vigtige fællesskaber.

Når frugten af danskernes arbejde spildes på arbejdssky indvandrere, projektmageri og bureaukrati, så er det danskernes tid, man sjofler med.

Det er uacceptabelt.

Skiftende regeringer har forsøgt at effektivisere det offentlige ved at centralisere.

Men lukningen af de nære sygehuse, lokale politistationer og skoler i de mindre byer har ikke givet mere overskud til dem, der har brug for hjælp.

Tværtimod er trygheden og omsorgen blevet ringere.

...

Min mor boede de sidste år af sit liv på plejehjem. Og den sidste tid var hun inde og ude af hospitalet.

Jeg har stor respekt for personalet. Men som pårørende oplever man alt for ofte personalet sidde foran en skærm – i stedet for at være ved borgerne.

Det er helt tydeligt, at politikernes regler, bureaukrati og kontrol stjæler tid og ressourcer fra nærvær, omsorg og pleje.

Der er brug for et endegyldigt opgør med centraliseringen og djøfferiet i det offentlige.

Vi skal give ansvaret for velfærdsydelserne tilbage til fagpersonerne – og magten tilbage til danskerne.

Kernevelfærden skal stadig betales over skatten, men pengene skal ikke ædes op af systemet – de skal følge med borgerne.

Det gælder også for familier med helt små børn.

I Danmark har almindelige familier ofte svært ved at leve af én indkomst.

Mange er nødt til at sende deres små børn i daginstitution, så begge forældre kan arbejde.

Men mon ikke de fleste af os, der har afleveret vores helt små børn i institution,

kan huske følelsen af at gå derfra med en knugen i maven?

At vi i de ekstremt vigtige år må undvære dyrebar tid med vores børn – tid som aldrig kommer igen?

Jeg husker det tydeligt.

Velfærdshamsterhjulet, konkurrencestaten og det høje skattetryk ensretter i dag familielivet.

Det umuliggør en hverdag, der er tilpasset den enkelte families behov.

Sådan skal det ikke være.

Derfor foreslår vi i Nye Borgerlige at indføre et fradrag til familier med børn i vuggestuealderen, så flere får mulighed for at passe deres egne børn selv.

Fordi tiden med familien er vigtig. Og fordi mennesker og familier er forskellige – og derfor skal have ret til at prioritere forskelligt.

Nye Borgerlige er stiftet for igen at give danskerne muligheden for at kunne leve en borgerlig tilværelse i Danmark.

Det gode liv med ansvar for sig selv, sin familie og de fællesskaber, som vi er sammen om.

Vi har været en hård tid igennem, men vi giver ikke op. Vi er ikke sådan at slå ud.

Vi rejser os, børster støvet af os og kæmper videre.

Det gør vi, fordi vi elsker vores land. Fordi tidens store udfordringer kræver borgerlige svar.

Fordi det borgerlige Danmark, sammenhængskraften og de danske værdier er værd at kæmpe for.

I det borgerlige samfund er det familierne og de frivillige, forpligtende

fællesskaber, der er hovedhjørnesten.

Vores fælles arv – vores danske værdifællesskab – er kittet, der binder os sammen som folk.

Og statens rolle er at understøtte det gode og frie liv for borgerne i alle egne af landet – og at beskytte os og vores værdier.

Tiden til familieliv, foreningsliv og de frivillige fællesskaber, der betyder så meget for os som mennesker og folk, er dyrebar. Den skal prioriteres politisk.

For Danmark skal være et land, hvor danskerne kan være frie – sammen.

Kilde

nyeborgerlige.dk

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Folkemødetale, Nye Borgerlige, Politisk tale

Relateret

Alex Vanopslaghs folkemødetale
15. juni 2023

Mette Frederiksens folkemødetale
16. juni 2023

Pia Olsen Dyhrs folkemødetale
16. juni 2023

Morten Messerschmidts folkemødetale
16. juni 2022

Troels Lund Poulsens folkemødetale
17. juni 2023

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pernille-vermunds-folkemodetale>